

Hvor skal jeg ta op mitt ansvar.

I sommer har jeg fartet omkring en del og har været på det store internasjonale houseparty i Oxford og senere på møtet for skandinaviske piker i Rønde, Danmark.

Jeg har oplevet mange nye ting og truffet mange nye mennesker.

Det jeg så meget klart i sommer har været hvor manglende min overgivelse til Gud var og hvor lukket jeg var for Hans skapende kjærlighet, som er den eneste kraft som kan rive med alle gamle skranke og bygge op nye mennesker.

Da en dame spurte meg om hvem i verden jeg hadde en brennende kjærlighet til, kunde jeg ikke med absolutt ærlighet si det var nogen. Med brennende kjærlighet mente hun en kjærlighet som kunde hjelpe andre til å finne Guds plan for sig, være uten krav av nogen art, dele alt, både mitt liv, min tid, mine penger, min moro, mitt hjem og mine venner med andre. Den slags kjærlighet har jeg ikke engang hatt til de hjemme. Jeg har været glad i dem på en passiv måte. Jeg var glad i dem når de var i godt humør, for da kunde vi ha det riktig kos og ingen forstyrrende momenter kom inn som kunde ødelegge den gleden jeg hadde med dem.

Vi har hatt familie stille stund sammen hver morgen og delt.

Men dette er ikke nok.

Hvis jeg virkelig vil være glad i familien, må jeg være villig til å dele *alt* med dem, altså være gjennemsiktig for dem. Dette er det eneste grunnlag som folk kan leve sammen på i full forståelse, i samarbeid og livsforvandling.

Dernest må jeg ta op de andre problemer i min stille stund og se hvor jeg kan hjelpe. Derved begynner jeg å ta ansvar for dem.

Jeg har delt mine innerste motiver i tanker og handlinger som jeg var mest skamfull over med min mor. Hun vet alt om mig og nu er det ingenting som stenger mig, ikke mindreverdigheit, sentimentalitet, ikke skam, så nu kan jeg utfordre henne, hjelpe henne og vise henne nye oppgaver, slik som hun gjør for mig.

Slik er det begynt å bli med far og mine søsken også.

En familie som stadig er under forvandlingens tegn og hvor alle er villige til å elske hverandre ved å ta ansvar for hverandre er en kraftstasjon.

Norge er bygget op av familier. I forvandlede familier kan vi leve ut svaret på landets problemer.

Har vi svaret i vår familie på misunnelse, underlegenhet, frykt for andres mening om mig, opposisjonslyst, hat og alt det som mangelfordoblet er Norges og verdens problemer?

Dora Bugge,
 3. gym. Riis.

man kaller hjernen kan sende budskaper i bønnens form, som også kan nå sitt mål»

«Jeg er overbevist om at det vilde være fryktelig tragedie om menneskeheten mistet sin tro på bønnens makt, for den tro er den største trøst i livet. Uten tro, uten bønnens hjelp vilde jeg selv kanskje ha tapt mange av de slag jeg har vunnet. Det som stadig har holdt mig oppe har vært min overbevisning om at Gud, når han hadde tillatt mig å gjøre hvad jeg har gjort, bare lot mig være redskap for hans vilje, redskap for åpenbaringen av hans guddommelige makt.»

— — Det er forståelig at denne mann døde med Fadervor på lebene.